

съ барута и патронитѣ и наедно съ войската си избѣгналъ съ желѣзницата къмъ Цариградъ, а на 8-й Струковъ влѣзе въ града съ своята авангардия.

Когато войската на Мехмедъ-Али пристигнала въ с. Инеджи и се извѣстила, че руситѣ завзели Одринъ, въ сщщото врѣме пристигнали и другитѣ трима паши съ силната войска, нѣ не се рѣшили да продължаватъ пктя си къмъ Одринъ, а потеглили за Лозенъ.

И Ц. В. Князь Черкавскій.

на ген. Скобелева II достигналъ до Чаталджа, когато на 19-й ян примирието било подписано. При всичко, че Дегаецъ паша трѣбвало да очисти Чаталджа споредъ условieto на примирието, той силно упорствовалъ, нѣ ген. Скобелевъ го заставилъ на това и съ единъ приказъ, неговия „летучий“ отрядъ, свършилъ вече своитѣ дѣйствия.

Ген. лейт. М. Д. Скобелевъ II е синъ на Д. Иванова Скобелевъ I. Всякой пѣтъ той влизалъ въ бой на бѣлъ конь, облѣченъ въ бѣли дрѣхи и на главата бѣла шапка. Въ цѣпята най първо той вървелъ и за очудване, цѣлъ и не повреденъ оставалъ, тѣй щото между войницитѣ спечелилъ легендарната репутация, че той е омагьосанъ, та коршумъ не го лови и на него гледали като на свѣрхестественно сщщество. А офицеритѣ като го виждали всегда предъ себе пренебрегающъ, всяка опасность, и съ ласкаво, спокойно, просто обхождение безгранична любовь хранили къмъ него. Турцитѣ го наричали „акъ паша“ (бѣлий генералъ) и щомъ го виждали срещу себе, казвали: „ний сме побѣдени“.

Въ разстояние на 2—3 дена града се съживи, войски пристигахъ и заминавахъ, презъ день презъ два генерали се посрещахъ. Пристигна князь Черкавскій, Гурко, Скобелевъ I и II, Шнитниковъ, Карцовъ и други мнозина, а на 14-й биде посрещнатъ на станцията и главнокомандующий

Отъ Одринъ рускитѣ войски потеглихъ за Лозенъ, за Узунъ-Кюпру, Баба-Ески, стигнахъ до Гюмюрджина, а отряда